

ПРОТОКОЛ

№ 877

гр. Варна, 20.10.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иваничка Д. Славкова

Членове: Жулиета Г. Шопова
Яна Панева

при участието на секретаря Катя К. Апостолова
и прокурора Д. К. Д.

Сложи за разглеждане докладваното от Иваничка Д. Славкова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223100600662 по описа за 2022 година.

На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

Жалбопод. Ж. Д. – уведомен от предходно с.з., не се явява, за него адв. Д. Д. – от преди.

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. Д.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ намира, че няма процесуални пречки по хода на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО И ГО ДОКЛАДВА

На основание чл.331 ал.2 НПК делото се докладва от съдия Славкова

ПО СЪЩЕСТВО:

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми окръжни съдии, считам жалбата за неоснователна и моля същата да не се уважава. Моля да потвърдите присъдата на ВРС като правилна и законосъобразна. Възраженията на защитата подробно са обсъдени в мотивите на присъдата на първоинстанционния съд, с които се защитават и доводите на съда за осъдителна присъда

по чл.172 ал.1 от НК. Моля за произнасяне в този смисъл.

АДВ. Д.: Уважаеми окръжни съдии, поддържам жалбата на моя доверител. Каквото и да е наказанието, каквито и мисли да навежда то, аз съм изложил достатъчно възражения, аргументи и доводи в допълнителните съображения към присъдата и не намирам за необходимо да ги преповтарям. Основанието да обжалвам присъдата е едно и то е, че според мен Д.ието е несъставомерно. Аргумент за това намирам при съпоставяне на текстовете на чл.127 от Закона за марките и географските означения /ЗМГО/ в раздел „Административни нарушения“ и чл.172б. Тези текстове според мен съществено се различават по предмета на нарушението и тази разлика не бива да се negliжира. Текста на чл.127 се квалифицира като административно нарушение използване в търговската дейност на стока или услуга, обозначена със знак идентичен или сходен, с каквито са регистрирани марките. Докато в текста на чл.172б който предвижда наказателна отговорност се казва, че без съгласието на притежателя на изключителното право, използва в търговската мрежа марка. Тук не се говори за стоки, а за марки. Значи предмета на нарушението в случая е стока, върху която има марки, скоби, идентични със защитените марки, а в другия текст се касае за използването на марка. Изложил съм специално съображения и съм обърнал внимание в моето допълнително съображение как аз виждам и в какво виждам разликата. Марката е пари, да използваш марка това означава да прибавиш към стойността на предмета като изработка, като материали, като труд, като енергия изхабена за неговото изработване да признае и една допълнителна стойност, която е стойността на марката. Затова е там мярката и затова там обществената опасност е по-висока и е предвидена наказателна отговорност, защото марката влече след себе си изключително висока, обикновено разлика в цената на стоките. Едните които са предмет на нарушение по чл.127 /ЗМГО/ и другите които са предмет на нарушение по чл.172б НК. Моето убеждение е, че в случая, който е предмет на този казус се касае именно за нарушение по смисъла на чл.127, защото цените на стоките, които се предлагат и са предмет на това дело, са такива, че марката или марките наложени върху тях не носят никаква прибавена стойност и не може да се каже, че въпреки, че са там те се използват в търговската дейност, защото те за друго не могат да бъдат използвани, освен да носят печалба.

Даваме опора в едно такова становище намирам дори и в поведението на съда и становището което взех по време на съдебното следствие. Аз поисках там да бъдат оценени стоките така, както по смисъла на вложен в разсъжденията в тълкувателното дело на ВКС, което е цитирано многократно и на него се позова и прокуратурата и съда разглеждайки казуса. Че когато се касае за вреди, би следвало да се оценяват стоките по стойността на правомерно произведените такива, тоест тези които не са произведени като маркови и не са признати като маркови, а само тяхната стойност като суровини, труд и т.н. Съдията първоначално не се произнесе, но след това, когато поставяше допълнителни задачи на експертизата във връзка с нейни фактически грешки, той възложи на експерта да оцени по негов избор три предмета от тези предмети на нарушението, и да ги сравни по начина по който има изложени съображения в тълкувателното решение. И какво се получава? Той е

избрал произволно примерно чантата „Луиз витон“, която е оценена от него като маркова стока на 2347 лв., 509 бр. по 2347 лв. правят 1 000 194 лв., като предмет приема той. Оценил е като правомерно произведен местен продукт на 30 лв. или съотношението между стойността на 509 бр. по единия и по другия начин е 78 към едно, седемдесет и осем пъти марката „Луиз Витон“ увеличава стойността на предмета за който говорях. Другите два предмета са незначителни, но аз за себе си и го изложих в пледоарията си, че например очилата „Рейбанк“ 4060 бр. оценени по 285 лв. оригинала, всъщност правят 1 000 157 лв., шаловите „Шанел“ 260 бр. по 700 лв., правят 203 000 лв., коланите „Диъор“ 140 бр. по 958 лв., а всъщност тук в България, най-качествените колани на ловешкия завод за кожени изделия струват 25 лв.

При такава съпоставка се вижда огромна разлика, която ако това което е едното от исканията ми да измените присъдата като заличите определения с присъдата размер на пет милиона и едн колко си стотин хиляди лева, защото ал.1 стойността на предмета на престъплението не е елемент от състава на същото. По този повод при обсъждане на тълкувателното решение /ТР/ има записано едно особено мнение /ОМ/, което макар, че като че ли няма значение и няма значение в крайна сметка за решението на съда по тълкувателното дело, но всъщност е много ясна отправна точка за намина по който трябва да се гледа на този момент. Защото в ТР се коментира и проблема с гр. иски в наказателния процес по такива дела, отчита се и се подчертава, че имиджувите загуби в този вид дейност са трудно доказуеми и следва да са оставят на пострадалия да ги установява и доказва в един процес. В ОМ се подчертава, че не бива да се допуска в наказателното дело, в наказателния процес да се върши работата която иначе трябва да свърши ищеца в един граждански процес или пък гр. ищец в наказателния процес. И какво се получава и защо аз държа това да се премахне, ако въобще приемете, че се касае за престъпление. Защото много ясно след това, без да има никакви особени притеснения за това дали ще се докаже или не имиджувите загуби, пострадалия може да заведе гражданско дело и тогава съда да се позове на една влязла в сила присъда в която наказателния съд е приел, че това са нанесените вреди, включвайки и имиджувите загуби, които са много трудно доказуеми. Не само имиджувите загуби в конкретния случай, а въобще имиджувите загуби на фирмата, когато нейни произведения и артикули се продават без фирмата да получила за себе си или без да е разрешила излагане на марката, като принадлежна стойност към цената носеща много висока стойност.

И което беше най-изненадващо, след като получи тази информация съдът пък, в своите мотиви дори няма една дума макар, че според прокурора той е обсъдил всичко. Той въобще не обсъжда този проблем, който постави той и за което решаване поиска информация от вещото лице. Тази разлика между единия и другия случай остана да виси, без да е ясно какво значение имаше тя за съда, че той поиска, макар и изборно по преценка на вещото лице, да се направи сравнение между стоките. А това съмнение според мен дава важна информация когато трябва да се прецени, особено когато трябва да се прецени и приема че е нарушение, дали се касае за нарушение, дали наистина има право на такава

наказателно правна защита собственика на марката, когато се касае за стоки които очевидно не носят принадлежна стойност, не влияят на цената. Една представителка се яви на ДП и която каза „очевидно цените бяха изключително ниски“. Ако се направи сравнение, което аз също поисках в жалбата си, между цената на правомерно произведени стоки и цената по която се продават вещите в магазина, още на по-ниска цена ще се отиди и на още по-нисък брой общ сбор на предмета на нарушението. Защото ние представихме на първоинстанционния съд една чанта „Луиз Витон“, която добре, че не ви я представям тука. Тази чанта и такива чанти съм виждал по селските панаири, когато амбулантни търговци продават, тя просто не прилича на вещ, продава се в магазина по 4.50 лв. макар, че носи такава марка. За да бъде решено, че има нарушение по съответни текстове от ЗМГО, трябва тази марка или тези марки, да са в състояние да заблудят купувача и ВКС в това ТР е дал примери. Сега българския купувач не може да бъде заблуден, той не може да бъде заблуден дори на първо място, и в огледните протоколи си личи, от вида на търговския обект в който се предлагат тези стоки, те са нахвърлени на земята, натрупани в кашони, нямат търговски вид като хората, няма обслужване като хората и като се види и цената, за мен е изключено да се твърди, че при тези стоки марката може да заблуди купувача. Според мен твърдението не почива на нищо обективно. Не може такива чанти, които струват 2347 лв. в магазините на „Луис Витон“, макар че такива магазини в България няма, но по Интернет каза вещото лице, че ги е гледал и оценявал, да струват тука 4.50 лв. и купувача да се гордее, че си е купил маркова вещ, да се гордее с нея и да изпитва вътрешно някакво удоволствие. Известно е на всички такива вещи кой ги носи и купува, и кой ги ползва. Има аргументи да се обоснове разликата между текста на чл.127 ЗМГО и между чл.172б от НК и да се разграничи без каквото и да е колебание кога се касае за използване на стоки с марки и кога на използване на марка. Цената е единственото което прави разликата между нарушенията и затова първото според мен нарушение по чл.127 ЗМГО и за него се носи административно наказателна отговорност, а другото, ако не се касае за маловажен случай, се носи наказателна отговорност по чл.172б НК.

В спора дали, макар и в теста на ал.1 да няма елемент „стойност“, трябва да се посочва такава, е надделяло мнението, че все пак трябва да се посочи, защото това има значение при определяне размера на наказанието. Наказанието е три месеца лишаване от свобода, условно и 1000 лв. глоба. Няма никаква връзка между стойността на предмета на нарушението, той не играе такава роля в този конкретен акт и обвинителен, и съдебен. При предмет на престъплението пет милиона и еди колко си стотин хиляди лева, не ми се вижда много обосновано това наказание. Значи и в първоинстанционния съд присъства това притеснение и съмнение в правотата при квалификация на Д.ието като престъпление, а не като административно нарушение.

Моля да обсъдите тези обстоятелства и тези искания, които съм направил и ако смятате, че можете да уважите някое от тях, да го направите.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание счете делото за изяснено и обяви, че ще се произнесе с решение в законния срок.

Протоколът написан в с.з., което приключи в 13:50 часа.

Председател: _____

Секретар: _____